

Acsai Roland

Hóágyú

Minden megvan mindenestől, és semmi sincs: kéregető ad.
Elmúlt karácsony és itt maradt: túlevél, áttelelő nap.

Harkály kopogtat a fán, mintha múltba kérné bejutását.
Évgyűrűk odvában hullámszik még az időnk: napi áldás.

A hó is lassan, a hó is lassan megjön, hullana tolla.
Elhallgat majd a rigó végleg: hóágyúvá fagy a torka.

Örök oltár

Sárgarigóra a hajnali tó, a folyó fülel, érti
éneke – bús fuvolája – szavát, ami már sose régi,

és ami már sose új. Mi lehetne örökre az óra
ó poharába kitöltve? Az ártere őrzi azóta.

Ártere őríz azóta. A nyárfa, a vatta, ahogy száll,
és a csigák csavaros laka. Mindenem itt: örök oltár.

Új pecabottal apám ide vitt ki tanítani élni
– nem tudom, hány éves voltam, de még kicsi –, földje az égi.

Megérkezni

Mennyi ezen meg azon megy az ember keresztül, amíg él,
és azután meg... Az élet ilyen meg olyan. Valamit kér,

és ad is tán valamit: csere és bere. Mennyei földje
- földjei - és vize elrohanó idejét az örökre

nem pazarolja, vagy mégis. Az évei, napjai telnek,
ezt tapasztaljuk magunkon. Egünk a por, földi a felleg.

Laktam Abonyban és most Budapesten lakom. Hazatérni
indult el akkor a kisgyerek, és megérkezni a férfi.

Homoki Gábor: Csendélet vörös drapériával